

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 1318/2021

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αποτελούμενο από τον Πρόεδρο Πρωτοδικών Λάζαρο Γιαπαλάκη, ο οποίος ορίστηκε με κλήρωση.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 23-9-2021 χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση στην οποία διάδικοι είναι:

ΑΙΤΟΥΝΤΕΣ: 1) Του Δημοσθένη ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ του Χαράλαμπου, κατοίκου Αιγάλεω, οδός Λακωνίας 43, με Α.Φ.Μ. 03662040, 2) Του Νικολάου ΚΑΡΛΕ του Γρηγορίου, κατοίκου Κερατσινίου, οδός Καλολήμνου 16, με Α.Φ.Μ.075242148, 3) Του Γεωργίου ΜΥΛΩΝΕΡΟΥ του Νικολάου, κατοίκου Αγίου Ιωάννη Ρέντη, οδός Νέου Φαλήρου 29 με Α.Φ.Μ.132053027, 4) Του Δημητρίου ΔΑΡΖΕΝΤΑ Δημητρίου του Ευαγγέλου, κατοίκου Κορυδαλλού, οδός Καραολή και Δημητρίου 36, με Α.Φ.Μ.038964722, 5) Του Αντωνίου Φρόνιμου του Ιωάννη, κατοίκου Νίκαιας, οδός Γέμελου 297, με Α.Φ.Μ.133311006, 6) Του Γεωργίου ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ του Διομήδη, κατοίκου Κορυδαλλού, οδός Καραολή και Δημητρίου 12, με Α.Φ.Μ.035656615, 7) Του Δημητρίου ΖΑΧΑΡΙΟΓΛΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Πειραιά, οδός Παλλήνης 5, με Α.Φ.Μ.102812897, 8) Του Νικολάου Ασημομύτη του Ιωάννη, κατοίκου Περάματος Κολοκοτρώνη 156, με Α.Φ.Μ.055513066, 9) Της Δέσποινας ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΗ του Άλκη, κατοίκου Πειραιά, οδός Γ. Θεοτόκη 5, με Α.Φ.Μ. 051655053 οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Δημήτριο ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟ του Δ.Σ.Α με Α.Μ. 029335.

ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ: Του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία ΔΗΜΟΣ ΠΕΙΡΑΙΑ που εδρεύει στον Πειραιά, εκπροσωπείται νόμιμα και το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Εμμανουήλ ΔΡΥΛΕΡΑΚΗ του Δ.Σ.Π. με Α.Μ. 001596.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η αίτησή τους που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό 8640/1886/2020 και προσδιορίστηκε για την δικάσιμο της 13-1-2021 και μετά από αναβολή για την δικάσιμο της 14-7-2021 για την αναγραφόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η Οδηγία 1999/70/ΕΚ, που τέθηκε σε ισχύ στις 10-07-1999, θεσπίστηκε βάσει των διατάξεων της Συνθήκης ΕΚ για την κοινωνική πολιτική (άρθρα 136-145), έχει ως νομική βάση ιδίως το άρθρο 139 παρ. 2 της Συνθήκης ΕΚ και συνιστά μεταφορά στο επίπεδο του παραγωγού κοινοτικού δικαίου μίας συμφωνίας σε κοινοτικό επίπεδο των ευρωπαϊών κοινωνικών εταίρων (του CEEP, της UNICE και της CES), της «συμφωνίας πλαισίου για την εργασία ορισμένου χρόνου».

Η Οδηγία αποσκοπεί στην υλοποίηση της άνω συμφωνίας πλαισίου (άρθρο 1), θέτοντας ως προθεσμία μεταφοράς της στις εθνικές έννομες τάξεις των κρατών μελών την 10-07-2001 (άρθρο 2 παρ. 1) και υπό προϋποθέσεις την 10-07-2002. Το πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας πλαισίου, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των ρητρών 2 και 3 αυτής, καταλαμβάνει κάθε σύμβαση και σχέση εργασίας, όπως αυτές ορίζονται από την εθνική νομοθεσία των κρατών μελών, χωρίς διάκριση μεταξύ της απασχόλησης στον ιδιωτικό, στον δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα των κρατών μελών. Σκοπός της συμφωνίας πλαισίου είναι η καθιέρωση ενός πλαισίου για να αποτραπεί η κατάχρηση που προκαλείται από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή εργασιακών σχέσεων ορισμένου χρόνου. Προς τούτο προβλέπεται στη ρήτρα 5 της συμφωνίας πλαισίου η υποχρέωση των κρατών μελών, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων, να λαμβάνουν ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα μέτρα: α) αντικειμενικούς λόγους που να δικαιολογούν την ανανέωση συμβάσεων ή σχέσεων ορισμένου χρόνου, β) τη μέγιστη συνολική διάρκεια τέτοιων διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων και γ) τον αριθμό των ανανεώσεων τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων. Επομένως, εάν η αποτροπή της κατάχρησης δύναται να επιτευχθεί μέσω τυχόν υπάρχοντος κατά τον χρόνο θέσης σε ισχύ της οδηγίας «ισοδύναμου νομοθετικού μέτρου», τότε η οδηγία ορίζει ρητά ότι οι εθνικές ρυθμίσεις συνιστούν ισοδύναμα προς την οδηγία μέτρα, τα οποία θέτουν το ελάχιστο επίπεδο προστασίας των εργαζομένων στην εθνική έννομη τάξη (σε συνδυασμό και με τη ρήτρα 8 παρ. 1 και 3). Με την από 04-07-2006 απόφαση του στην υπόθεση C - 212/04, Αδενέλερ και λοιποί κατά ΕΑ.Ο.Γ., το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Δ.Ε.Κ.) δέχθηκε, μεταξύ άλλων, ότι «... η συμφωνία - πλαίσιο στηρίζεται στην παραδοχή ότι οι συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου αποτελούν τη γενική μορφή των σχέσεων εργασίας, αναγνωρίζοντας ωστόσο ότι οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου αποτελούν χαρακτηριστικό της απασχόλησης σε ορισμένους τομείς ή για ορισμένα επαγγέλματα και δραστηριότητες.... Κατά συνέπεια, το ευεργέτημα της σταθερότητας της απασχόλησης θεωρείται μείζον στοιχείο της προστασίας των εργαζομένων, ενώ μόνο σε ορισμένες περιστάσεις μπορούν οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου να ανταποκριθούν στις ανάγκες τόσο των εργοδοτών όσο και των εργαζομένων (βλ. δεύτερο εδάφιο του προοιμίου και σημείο 8 των γενικών παρατηρήσεων της συμφωνίας -πλαισίου)... Η ρήτρα 5, σημείο 1, της συμφωνίας - πλαισίου αποσκοπεί ειδικώς στο να αποτραπεί η κατάχρηση που μπορεί να προκύψει από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου... Προς τούτο, η εν λόγω ρήτρα επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να εισαγάγουν στην έννομη τάξη τους ένα ή περισσότερα από τα μέτρα που απαριθμούνται στο σημείο της 1,

στοιχεία α` έως γ`, όταν δεν υφίστανται ήδη στο οικείο κράτος μέλος ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα για την αποτελεσματική πρόληψη της καταχρηστικής χρησιμοποίησεως διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου». Ερμηνεύοντας την ρήτρα 5 παρ. 1 της συμφωνίας πλαισίου το Δ.Ε.Κ. επανέλαβε την προϋπόθεση μη ύπαρξης ισοδύναμου νομοθετικού μέτρου στο πλαίσιο της εθνικής έννομης τάξης.

Αποτελεσματική έννομη προστασία των εργαζομένων ορισμένου χρόνου (δηλαδή η πρόληψη της κατάχρησης) μπορεί να παράσχεθεί είτε με τον χαρακτηρισμό των συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου ως συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου είτε με άλλον τρόπο, ο οποίος όμως πρέπει να οδηγεί σε ισοδύναμα αποτελέσματα και να μη συνιστά υποβάθμιση του προϋφισταμένου γενικού επιπέδου προστασίας. Ο χαρακτηρισμός των συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ως αορίστου χρόνου μπορεί να γίνει είτε εξ αρχής (EX TUNC ή AB INITIO, δηλαδή από την ημερομηνία κατάρτισης της πρώτης, ή και της μόνης, των διαδοχικών συμβάσεων, οπότε πρόκειται ειδικότερα για αναγνώριση τους ως μίας ενιαίας σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου) είτε μόνο για το μέλλον (EX NUNC, οπότε πρόκειται ειδικότερα για μετατροπή τους από ορισμένου σε αορίστου χρόνου). Οποια από τις δύο έννομες συνέπειες (EX NUNC χαρακτηρισμό -«μετατροπή» - ή EX TUNC χαρακτηρισμό - «αναγνώριση» -) τυχόν προβλέπεται από την εθνική έννομη τάξη ήδη κατά τον χρόνο θέσης σε ισχύ της οδηγίας στις 10-07-1999, αυτή αποτελεί το ισοδύναμο εθνικό νομοθετικό μέτρο και, παράλληλα, το ελάχιστο γενικό επίπεδο προστασίας των εργαζομένων ορισμένου χρόνου στην εθνική έννομη τάξη (βλ. περί όλων των ανωτέρω Δερμιτζάκη/Τοκατλίδη, ΕΕργΔ 2006, σελ. 397 επ., 453 επ., 516 επ., 591 επ.). Εάν στο πλαίσιο της εθνικής έννομης τάξης προβλέπεται, ήδη πριν από τη θέση σε ισχύ της οδηγίας, η πλήρης προστασία των δικαιωμάτων του εργαζομένου που πλήττεται από την καταχρηστική σύναψη διαδοχικών -ή και μίας μόνης- συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, δια του εξ αρχής (EX TUNC ή AB INITIO) χαρακτηρισμού τους ως σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου, τότε δεν επιτρέπεται η υποβάθμιση της σχετικής προστασίας, όπως με τον απλό εφ εξής (EX NUNC) χαρακτηρισμό - «μετατροπή» - τους σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου.

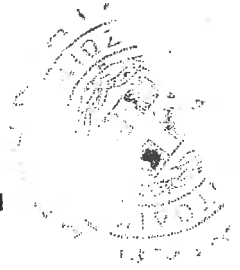
2) Η διάταξη του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920 ορίζει: «Αι διατάξεις του νόμου τούτου (περί εργασίας με σύμβαση αορίστου χρόνου) εφαρμόζονται ωσαύτως και επί συμβάσεως εργασίας με ωρισμένη χρονικήν διάρκειαν, εάν ο καθορισμός της διάρκειας ταύτης δεν δικαιολογείται εκ της φύσεως της συμβάσεως, αλλ ετέθη σκοπίμως προς καταστρατήγησιν των περι υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής συμβάσεως διατάξεων του παρόντος νόμου». Το πεδίο εφαρμογής του ανωτέρω ελληνικού νόμου, ο οποίος μετρά ήδη ενενήντα ένα (91) έτη ζωής, καταλαμβάνει όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου, ανεξαρτήτως

του αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή στον δημόσιο τομέα. Σκοπός δε της εν λόγω διατάξεως είναι η παροχή προστασίας στον εργαζόμενο έναντι της κατάχρησης που προκύπτει από την αδικαιολόγητη χρήση συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Ως κριτήριο ελέγχου της κατάχρησης που προκύπτει από τη σύναψη συμβάσεων ορισμένου χρόνου υιοθετείται από την ανωτέρω διάταξη η ύπαρξη αντικειμενικού λόγου που να δικαιολογεί τη σύναψη τέτοιων συμβάσεων. Προκρίνεται, δηλαδή, ο κατά περίπτωση έλεγχος από τον δικαστή του κατά πόσον δια των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου εξυπηρετούνται πράγματι ανάγκες του εργοδότη που είναι χρονικά περιορισμένες ως εκ της φύσεως της παρεχομένης δύναμει της συμβάσεως εργασίας, οπότε δεν υπάρχει κατάχρηση, ή πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εργοδότη, οπότε υπάρχει κατάχρηση της μορφής συμβάσεως εργασίας που (σκοπίμως) επιλέχθηκε. Αν η ορισμένη χρονική διάρκεια της συμβάσεως εργασίας δεν δικαιολογείται αντικειμενικά, τότε είναι άκυρος ο σχετικός συμβατικός όρος για την διάρκεια της παρεχομένης εργασίας, χωρίς να συμπαρασύρει σε ακυρότητα ολόκληρη τη σύμβαση, η οποία ισχύει ως σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου. Η έννομη συνέπεια δηλαδή που προβλέπεται από την εν λόγω διάταξη λόγω της καταχρηστικής σύναψης συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, είναι ο χαρακτηρισμός τους ως μίας ενιαίας σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου, η έναρξη της οποίας συμπίπτει με τον χρόνο σύναψης της πρώτης εκ των διαδοχικών συμβάσεων.

Πρόκειται, επομένως, για εξ αρχής (EX TUNC ή AB INITIO) χαρακτηρισμό, δηλαδή αναγνώριση σύναψης σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου. Η αυτή έννομη συνέπεια επέρχεται όχι μόνο όταν πρόκειται για σύναψη περισσότερων συμβάσεων αλλά και όταν διαπιστώνεται κατάχρηση στη σύναψη μίας και μόνης σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου. Η ρύθμιση του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920 ικανοποιεί τις απαιτήσεις και επιτυγχάνει τον σκοπό της ρήτηρας 5 της οδηγίας 1999/70/ΕΚ, που είναι η αποτελεσματική προστασία του εργαζομένου από την κατάχρηση που προκύπτει από τη σύναψη διαδοχικών, ή και μίας μόνης, συμβάσεων (ή σχέσεων) εργασίας ορισμένου χρόνου, διότι: 1) Ως κριτήριο της κατάχρησης υιοθετεί το δικαιολογημένο ή μη της σύναψης τέτοιων συμβάσεων βάσει αντικειμενικών λόγων, δηλαδή υιοθετεί κριτήριο που αναφέρεται ρητά στη ρήτρα 5 παρ. 1 περ. α` της οδηγίας, 2) Η παρεχόμενη βάσει του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920 προστασία δεν εξαρτάται υποχρεωτικά από την ύπαρξη διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Και μία μόνο τέτοια σύμβαση μπορεί να αναγνωρισθεί ως αορίστου χρόνου, εφ' όσον αποδειχθεί βάσει του (αντικειμενικού) κριτηρίου των παγίων και διαρκών αναγκών του εργοδότη ότι αυτή συνήφθη ως ορισμένου χρόνου καταχρηστικά, δηλαδή κατά καταστρατήγηση δικαίου. 3) Η παρεχόμενη βάσει του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920 προστασία συνίσταται, όπως

προεκτέθηκε, στην αναγνώριση EX TUNC ως αορίστου χρόνου της σύμβασης ή των συμβάσεων εργασίας που καταχρηστικά συνήφθησαν ως ορισμένου χρόνου, δηλαδή ο χαρακτηρισμός τους ως αορίστου χρόνου ανάγεται στο χρόνο σύναψης της αρχικής σύμβασης εργασίας ως ορισμένου χρόνου. Η έννομη αυτή συνέπεια είναι, εν όψει του σκοπού της οδηγίας και λαμβανομένων υπ όψη των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της ελληνικής έννομης τάξης, η μόνη αποτελεσματική, διότι είναι η μόνη που μπορεί να αποτρέψει την άνευ αντικειμενικού λόγου -καταχρηστική σύναψη- διαδοχικών ή μη συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. 4) Η προστασία του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920 λειτουργεί αποκαταστατικά, διότι αποδίδει στη σχέση εργασίας την πραγματική της νομική φύση, χωρίς να επεμβαίνει στη συμβατική ελευθερία των μερών και χωρίς να επιβάλλει δυσανάλογες κυρώσεις. Πράγματι, αφ' ενός δεν επιβάλλει στον εργοδότη διαφορετικής μορφής συμβατική σχέση με τον εργαζόμενο απ' ό,τι ο ίδιος ο εργοδότης ουσιαστικά επέλεξε με την συμπεριφορά του, αφ' ετέρου δε δεν μετακυλίζει στον εργαζόμενο κινδύνους ως προς το κύρος της σύμβασης εργασίας που εμπίπτουν στη σφαίρα ευθύνης του εργοδότη. Η λειτουργία αυτή της ρύθμισης του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920 αποδίδει το όλο πνεύμα της οδηγίας, που στηρίζεται στη συναίνεση των κοινωνικών εταίρων.

3) Πριν τη θέση σε ισχύ της Οδηγίας στις 10-07-1999 υπήρχαν στην ελληνική έννομη τάξη ειδικές διατάξεις για τη σύναψη συμβάσεων ή σχέσεων Εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα, περιεχόμενες τόσο στο Σύνταγμα (άρθρο 103 Σ) όσο και σε ειδικούς νόμους που εκδόθηκαν δυνάμει των συνταγματικών διατάξεων (άρθρα 57, 64, 78, 81 και 82 π.δ.410/1988, 20 και 21 ν. 2190/1994 και 6 ν.2527/1997). Όλες οι προαναφερθείσες διατάξεις που αφορούν στη σύναψη συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα υιοθετούν ως κριτήριο ελέγχου της κατάχρησης που προκύπτει από τη σύναψη συμβάσεων ορισμένου χρόνου την ύπαρξη αντικειμενικού λόγου που να δικαιολογεί τη σύναψη τέτοιων συμβάσεων, καταδεικνύοντας ότι το πνεύμα αυτό διέπει την ελληνική νομοθεσία στο σύνολο της, συνιστώντας θεμελιώδη αρχή του εργατικού δικαίου, τόσο για τον ιδιωτικό όσο και για τον δημόσιο τομέα. Όλες οι προαναφερθείσες διατάξεις όχι μόνο δεν βρίσκονται σε σύγκρουση μεταξύ τους, αλλά η ρύθμιση του άρθρου 8 παρ. 3 ν.2112/1920, προβλέποντας προστατευτική για τον εργαζόμενο έννομη συνέπεια, σε περίπτωση της άνευ αντικειμενικού λόγου σύναψης συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, ήταν η μόνη που συμπλήρωνε αποτελεσματικά το κενό που κατέλιπαν οι ειδικές ρυθμίσεις για τη σύναψη συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα. Υπό το πρίσμα αυτό, σύμφωνα με την αρχή της συστηματικής ενότητας, όλες οι ανωτέρω διατάξεις συνιστούν σύστημα κανόνων δικαίου, από το οποίο προκύπτει συνολικά ότι: α) προϋπόθεση για τη σύναψη συμβάσεων

ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον δημόσιο τομέα, είναι η ύπαρξη αντικειμενικού λόγου που να δικαιολογεί την περιορισμένη τους διάρκεια και β) έννομη συνέπεια της άνευ αντικειμενικού λόγου σύναψης τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ο εξ αρχής (EX TUNC - AB INITIO) χαρακτηρισμός τους ως μίας ενιαίας σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου.

4) Πριν τη θέση σε ισχύ της Οδηγίας, στη νομολογία επικρατούσε η άποψη ότι όταν η σύμβαση συνάπτεται ως «ορισμένου» χρόνου κατ' επίκληση νομοθετικής διάταξης, επρόκειτο για εκ του νόμου χαρακτηρισμό της σύμβασης ως «ορισμένου» χρόνου, ανεξαρτήτως του αν συνέτρεχαν οι όροι των διατάξεων που χρησιμοποιήθηκαν ως νομική βάση για την πρόσληψη, και, επομένως, δεν μπορούσε να τύχει εφαρμογής το άρθρο 8 παρ. 3 του ν.2112/1920. Εστίαζε, δηλαδή, η σχετική δικαστηριακή αντιμετώπιση στη νομική βάση που επικαλούνταν κάθε φορά ο εργοδότης, θεωρώντας μάλιστα ότι η επίκληση ορισμένης διάταξης ως νομικής βάσης για την πρόσληψη οδηγούσε σε «εκ του νόμου χαρακτηρισμό» της εργασιακής σχέσης. Μετά τη θέση σε ισχύ της Οδηγίας και την αποτελεσματική προστασία των εργαζομένων που θέτει ως σκοπό της, καταλείποντας στις νομοθεσίες των κρατών - μελών τον τρόπο και τα μέσα που θα υλοποιήσουν το σκοπό αυτό, κατέστη σαφές ότι το νομοθετικά επιβεβλημένο της σύναψης συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου συνιστά αντικειμενικό λόγο για τη σύναψη και την ανανέωση των συμβάσεων αυτών, μόνον όταν η εκ του νόμου σύναψη ή ανανέωση συμβάσεων ορισμένου χρόνου είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, σύμφωνα με όσα θεσπίζονται στο άρθρο 5 παρ. 1α` της Οδηγίας. Τούτο επιβεβαιώθηκε στη συνέχεια και από την απόφαση του Δ.Ε.Κ. επί της υποθέσεως C - 212/04, Αδενέλερ και λοιποί κατά ΕΛ.Ο.Γ., κατά την οποία το εκ του νόμου επιβεβλημένο ή προβλεπόμενο της σύναψης συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ως "ορισμένου χρόνου", κατ' επίκληση π.χ. του άρθρου 21 του ν.2190/1994, δεν συνιστά PER SE αντικειμενικό λόγο σύναψης τέτοιων συμβάσεων (σκέψεις υπ` αριθ. 58 επ.).

5) Σχετικά πρέπει να παρατηρηθεί ότι καμία από τις προεκτεθείσες διατάξεις των άρθρων 103 Σ., 20 και 21 του ν.2190/1994, 6 του ν. 2527/1997 και λοιπών δεν αποκλείει ρητά την εφαρμογή του άρθρου 8 παρ. 3 του ν.2112/1920, ούτε, πολύ περισσότερο, το καταργεί.

Στη παράγραφο 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, η οποία προστέθηκε κατά την τελευταία συνταγματική αναθεώρηση και τέθηκε σε ισχύ στις 17-04-2001, προβλέπεται: «Απαγορεύεται η από το νόμο μονιμοποίηση προσωπικού που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή η μετατροπή των συμβάσεων του σε αορίστου χρόνου. Οι απαγορεύσεις της παραγράφου αυτής ισχύουν και ως προς τους απασχολούμενους με σύμβαση έργου». Πρόκειται, ειδικότερα, για το προσωπικό, σύμφωνα με το πρώτο εδάφιο της αυτής παραγράφου 8,

με σχέση «... εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, για την κάλυψη είτε ... είτε πρόσκαιρων είτε απρόβλεπτων και επείγουσών αναγκών κατά το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2». Σύμφωνα με την ορθότερη ερμηνεία της διάταξης αυτής, η οποία έχει βρει υποστηρικτές στη θεωρία και στη νομολογία και ακολουθεί το παρόν Δικαστήριο, η σχετική απαγόρευση «μετατροπής» αναφέρεται μόνο σε συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πρόσκαιρες, απρόβλεπτες ή επείγουσες ανάγκες, ενώ το άρθρο 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920 αφορά σε συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εργοδότη. Επομένως, οι δύο διατάξεις δεν βρίσκονται σε σύγκρουση μεταξύ τους, αφού δεν έχουν το αυτό πεδίο εφαρμογής, και, ως εκ τούτου, η ως άνω συνταγματική απαγόρευση δεν αποκλείει την εφαρμογή του άρθρου 8 παρ. 3 του ν.2112/1920. Η επιβαλλόμενη, κατά την ακολουθούμενη εδώ άποψη, ερμηνεία της παραγράφου 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος επιτάσσει ότι η απαγόρευση μετατροπής σε αορίστου χρόνου των συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πρόσκαιρες, απρόβλεπτες ή επείγουσες ανάγκες αφορά μόνον τις συμβάσεις ή σχέσεις που καλύπτουν πραγματικές τέτοιες ανάγκες, πρόσκαιρες, απρόβλεπτες ή επείγουσες, με βάση αντικειμενικά κριτήρια, ενώ δεν αποκλείει τον χαρακτηρισμό τους από το Δικαστήριο ή την διοικητική διαδικασία με την εγγύηση του Α.Σ.Ε.Π. ως αορίστου χρόνου, εφόσον με αυτές εξυπηρετούνται πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα ως εργοδοτών (βλ. απόφαση της ΟΛΑΠ υπ' αριθμ. 18/2006, την οποία ακολούθησε και η μειοψηφία των μεταγενεστέρων αποφάσεων της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου υπό τους αριθμούς 19/2007 και 20/2007, σχόλιο του Στυλιανού Γερμ. Βλαστού εις ΕΕργΔ τόμος 66, έτους 2007, τεύχος 13/2007, σελ. 782 -785, ΑΠ 1479/2006, ΝΟΜΟΣ 405172, με αντίθετη μειοψηφία, ΑΠ 1480/2006, ΔΕΝ 2006, σελ. 1558 επ., με αντίθετη μειοψηφία, Εφ. Αθ. 2808/2005, ΕΕργΔ 2006, σελ. 32 επ., Εφ. Αθ. 7667/2005, ΕΕργΔ 2005, σελ. 1336 επ., Εφ. Δυτ. Μακ. 51/2006, ΝΟΜΟΣ 388465, Καζάκου/ Τραυλού - Τζανετάτου, ΕΕργΔ 2004, σελ. 705 επ., Δερμιτζάκη, ΕΕργΔ 2004, σελ. 577 επ., της ίδιας, ΕΕργΔ 2006, σελ. 830, Δερμιτζάκη/Τοκατλίδη, ΕΕργΔ 2006, σελ. 464 επ.). Με την ένδικη αίτηση τους οι αιτούντες εκθέτουν ότι προσελήφθησαν στα αναγραφόμενα στην ένδικη αίτηση τους χρονικά διαστήματα και με τις αναγραφόμενες ειδικότητες προκειμένου να εργαστούν στον καθ' ου. Ότι αυτοί εργάζονται στον καθ' ου με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου πλήρους απασχόλησης για πέντε ημέρες εβδομαδιαίως από Δευτέρα έως Παρασκευή με πλήρες ωράριο οκτάωρης απασχόλησης με όμοιες συνθήκες εργασίας όπως και οι μόνιμοι υπάλληλοι του καθ' ου. Μετά ταύτα επικαλούμενοι ότι αυτοί

καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του καθ' ου ζητούν να αναγνωριστεί προσωρινά ότι η σύμβαση που συνδέει τους αιτούντες με το καθ' ου είναι σύμβαση εργασίας αόριστου χρόνου, να υποχρεωθεί το καθ' ου να αποδέχεται προσωρινά τις προσηκόντως προσφερθείσες εργασίες των αιτούντων στα καθήκοντα και στις θέσεις που εργάζονται την τελευταία ημέρα απασχόλησης τους και δη την 24-10-2020 για 1 ον, 3 ον-8 ον, την 25-10 για τον 2 ον και την 21-7-2020 για την 9 ην των αιτούντων καταβάλλοντας τις νόμιμες αποδοχές τους μέχρι την έκδοση απόφασης επί της ασκηθεισομένης κυρίας αγωγής τους, να καταδικασθεί ο καθ' ου Δήμος, σε περίπτωση που αρνηθεί τα ανωτέρω, να τους καταβάλλει, ως χρηματική ποινή, το ποσό των εκατό (100) ευρώ για κάθε ημέρα που θα αρνείται να συμμορφωθεί με το διατακτικό της εκδόθησομένης απόφασης επί της υπό κρίσιν αίτησης, στον καθένα εξ' αυτών καθώς επίσης να καταδικαστεί αυτός στην πληρωμή της δικαστικής τους δαπάνης. Με αυτό το περιεχόμενο και αυτά τα αιτήματα η αίτηση αρμοδίως, καθ' ύλην και κατά τρόπον (άρθρα 683 παρ. 1 και 25 παρ. 2 ΚΠΟΛΔ), εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ.ΚΠΟΛΔ), και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 648 επ., 669, 696, 281, 288 ΑΚ, 1, 3 και 8 του ν.2112/1920, στην υπ' αριθ. 1999/1970 ΕΚ οδηγία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 28-06-1999 και στις ρήτρες 2 και 5 του παραρτήματος αυτής, 731 και 732, 946 παρ. 1 και 176 ΚΠΟΛΔ, πρέπει δε να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρος των αιτούντων που εξετάστηκε στο ακροατήριο, και των εγγράφων που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι πιθανολογήθηκαν κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι 1ος, 3ος, 5ος των αιτούντων προσλήφθηκαν με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου την 25-2-2020 για να εργαστούν στο καθ' ου ως ΤΕΧΝΙΤΗΣ ΞΥΛΟΥΡΓΟΣ ΔΕ και εργάστηκαν μέχρι την 24-10-2020, ο 2ος αιτών προσλήφθηκε με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου την 26-2-2020 για να εργαστεί στο καθ' ου ως ΤΕΧΝΙΤΗΣ ΞΥΛΟΥΡΓΟΣ ΔΕ και εργάστηκε μέχρι την 25-10-2020, ο 4ος, 6ος, 7ος των αιτούντων προσλήφθηκαν με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου την 25-10-2020 για να εργαστούν στο καθ' ου ως ΤΕΧΝΙΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ ΔΕ και εργάστηκαν μέχρι την 24-10-2020, ο 8ος αιτών προσλήφθηκε με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου την 24-10-2018 ως ΤΕΧΝΙΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ ΔΕ και εργάστηκε στο καθ' ου μέχρι την 23-6-2019, από την 23-6-2019-23-10-2019, από την 18-12-2019-17-2-2020, από την 25-2-2020-24-10-2020. Η 9η αιτούσα προσλήφθηκε με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου την 6-9-2019 με την ειδικότητα της Υ.Ε. ΕΡΓΑΤΡΙΑΣ για να εργαστεί στο καθ' ου μέχρι την 21-3-2020 και από την 21-3-2020-21-7-2020. Οι αιτούντες εργάζονταν στο καθ' ου με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου πλήρους απασχόλησης για πέντε ημέρες

εβδομαδιαίως από Δευτέρα έως Παρασκευή με πλήρες ωράριο οκτάωρης απασχόλησης και δη από τις 7.00 έως τις 15.00 με όμοιες συνθήκες εργασίας όπως και οι μόνιμοι υπάλληλοι του καθ' ου καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες του καθ' ου στην ειδικότητα του καθενός εξ' αυτών. Επομένως οι συμβάσεις τους εσφαλμένα χαρακτηρίστηκαν ως συμβάσεις έργου ορισμένου χρόνου ενώ, κατά την κρίση του Δικαστηρίου τούτου, έχοντας το δικαίωμα ορθού χαρακτηρισμού τους, ως εξετέθη στη μείζονα σκέψη, αποτελούν μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πιθανολογηθέντων πραγματικών περιστατικών η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν, διότι οι αιτούντες καλύπτουν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου τούτου, πάγιες και διαρκείς ανάγκες του τελευταίου, να αναγνωρισθεί ότι οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου των αιτούντων αποτελούν μία σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και να υποχρεωθεί ο καθ' ου να αποδέχεται προσωρινά την προσηκόντως προσφερθείσα εργασία των αιτούντων στην θέση και την ειδικότητα που αυτοί απασχολούνταν σε αυτόν την ημέρα που αυτός έπαυσε να αποδέχεται τις υπηρεσίες τους και δη την 24-10-2020 για τον 1 ον, 3 ον-8 ον των αιτούντων, την 25-10-2020 για τον 2 ον αιτούντα και την 21-7-2020 για την ένατη αιτούσα καταβάλλοντας τον νόμιμο μισθό τους μέχρις εκδόσεως οριστικής απόφασης επί της ασκηθείσας τακτικής αγωγής κατά του καθ' ου. Ας σημειωθεί, ακόμη, ότι οι αιτούντες πιθανολογήθηκε ότι δεν έχουν άλλο πόρο ζωής εκτός από τον μισθό τους από τη συγκεκριμένη εργασία στον καθ' ου. Ακόμη πρέπει να καταδικαστεί ο καθ' ου σε περίπτωση μη συμμορφώσεώς του προς την προηγούμενη διάταξη, στη καταβολή χρηματικής ποινής ποσού εκατό (100) ευρώ υπέρ καθενός εκ των αιτούντων για κάθε ημέρα που δεν αποδέχεται την προσηκόντως προσφερόμενη εργασία αυτών. Η δικαστική δαπάνη των διαδικών πρέπει να συμψηφιστεί εν όλω μεταξύ τους, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠΟΛΔ).
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ.

Δικάζει αντιμωλία των διαδικών.

Δέχεται την αίτηση.

Αναγνωρίζει ότι οι συμβάσεις των αιτούντων με το καθ' ου είναι συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου.

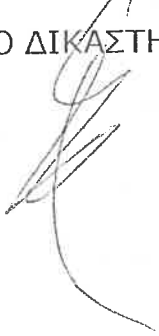
Υποχρεώνει τον καθ' ου, Δήμο Πειραιώς να αποδέχεται προσωρινά την προσηκόντως προσφερόμενη εργασία των αιτούντων στη θέση και με την ειδικότητα που αυτοί απασχολούνταν σε αυτόν την ημερομηνία λήξης της τελευταίας συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου τους και δη την 24-10-2020 για τον 1 ον, 3 ον-8 ον των αιτούντων, την 25-10-2020 για τον 2 ον αιτούντα και την 21-7-2020 για την ένατη αιτούσα με την καταβολή σε αυτούς από τον καθ' ου Δήμο του νόμιμου μισθού τους, μέχρις εκδόσεως οριστικής

αποφάσεως επί της τακτικής αγωγής που έχουν θα ασκήσουν κατά του καθ' ου.

Καταδικάζει τον καθ' ου, Δήμο Πειραιώς, σε περίπτωση μη συμμορφώσεώς του προς την προηγούμενη διάταξη, στη καταβολή χρηματικής ποινής ποσού εκατό (100) ευρώ υπέρ καθενός εκ των αιτούντων για κάθε ημέρα που δεν αποδέχεται την προσηκόντως προσφερόμενη εργασία αυτών.

Συμψηφίζει εν όλω την δικαστική δαπάνη των διαδικών μεταξύ τους. Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριο του στον Πειραιά στις 22-10-2021 από των των διαδικών και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Σπυριδούλα Βαλλιανάτου

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
το οποίο θεωρήθηκε γνήσιο
την νόμιμη στιγμή
Πειραιάς 22-10-21

Η Γραμματέας

Σπυριδούλα Βαλλιανάτου